

PAPA FRANJO

Krštenjem postajemo udovi Kristova tijela

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 15. siječnja 2014.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Prošle smo srijede započeli kratki niz kateheza o sakramentima, počevši od krštenja. Na krštenju ću se zadržati i danas, da istaknem vrlo važni plod toga sakramenta: po njemu postajemo udovi Kristova tijela i članovi Božjega naroda. Sveti Toma rekao je da onaj koji primi krštenje biva prijelovljen Kristu malne kao njegov ud i biva pridružen zajednici vjernika (usp. Summa Theologiae, III, q. 69, art. 5; q. 70, art. 1), to jest Božjem narodu. U školi Drugoga vatikanskog koncila mi kažemo da po krštenju ulazimo u Božji narod, postajemo članovi jednog naroda na putu, naroda koji putuje kroz povijest.

Kao što se s naraštaja na naraštaj prenosi život, tako se i s pokoljenja na pokoljenje, ponovnim rađanjem iz krsnog vrela, prenosi milost i s tom milošću kršćanski narod kroči u vremenu, poput rijeke koja natapa zemlju i širi u svijetu Božji blagoslov. Od trenutka kada je Isus, kao što smo čuli u Evandjelju, poslao učenike da idu ljude krstiti pa do danas postoji lanac u prenošenju vjere krštenjem. I svaki od nas je karika toga lanca: korak naprijed, uvijek; poput rijeke koja natapa. Tako je to s Božjom milošću i tako je to s našom vjerom, koju moramo prenositi djeci, da je oni, jednom kada odrastu, mogu prenositi svojoj djeci. Tako je to s krštenjem. Zašto? Zato što po krštenju ulazimo u taj Božji narod koji prenosi vjeru. To je vrlo važno. Božji narod koji hodi i prenosi vjeru.

Po krštenju postajemo učenici misionari, pozvani nositi evanđelje svijetu (usp. apost. pobud. Evangelii gaudium, 120). "Svaki krštenik, neovisno o svom položaju u Crkvi i stupnju svoje vjerske izobrazbe, aktivni je nositelj evangelizacije... Nova evangelizacija poziva na osobno uključivanje svih krštenika" (isto), svih, čitavoga Božjeg naroda, novo osobno uključivanje svakog od krštenika. Božji narod je narod učenik – jer prima vjeru – i misionar – jer prenosi vjeru. I to je ono što čini krštenje u nama: daje nam milost i prenosi vjeru. Svi smo u Crkvi učenici i to smo uvijek za cio život; i svi smo misionari, svatko na mjestu koje je Gospodin dodijelio. Svi. Najmanji je također misionar; i onaj koji se čini najvećim je učenik. Ali netko će od vas reći: "Biskupi nisu učenici, biskupi znaju sve; Papa sve zna, nije učenik". Ne, i biskupi i papa moraju biti učenici, jer ako nisu učenici to nije dobro, ne mogu biti misionari, ne mogu prenositi vjeru. Svi smo učenici i misionari.

Postoji neraskidiva veza između mistične i misionarske dimenzije kršćanskog poziva, koje imaju svoj korijen u krštenju. "Primajući vjeru i krštenje, mi kršćani prihvaćamo djelovanje Duha Svetoga što nas vodi do toga da ispovijedamo Isusa Krista kao Sina Božjega i nazivamo Boga 'Abba', Oče. Svi mi krštenici i krštenice... pozvani smo živjeti i prenositi zajedništvo s Presvetim Trojstvom, jer je evangelizacija poziv na dioništvo u trinitarnom zajedništvu" (Završni dokument iz Aparecide, br. 157).

Nitko ne spašava sam sebe. Mi smo zajednica vjernika, mi smo Božji narod i u toj zajednici doživljavamo ljepotu dijeljenja iskustva jedne ljubavi koja nam svima prethodi, ali koja istodobno od nas traži da budemo "kanali" milosti jedni za druge, usprkos našim ograničenjima i našim grijesima. Dimenzija zajedništva nije samo neki "okvir", neki "obrub", već je sastavni dio kršćanskog života, svjedočenja i evangelizacije. Kršćanska vjera se rađa i živi u Crkvi i u krštenju obitelji i župe slave pritetjelovljenje novog člana Kristu i njegovu tijelu koje je Crkva (usp. isto, br. 175b).

U vezi važnosti krštenja za Božji narod kao primjer može poslužiti povijest kršćanske zajednice u Japanu. Ona je početkom 17. stoljeća pretrpjela žestoke progone. Mnogi su podnijeli mučeništvo, svećenici su protjerani a na tisuće vjernika je ubijeno. U Japanu nije ostao nijedan svećenik, svi su protjerani. Tada se zajednica povukla u tajnost, čuvajući vjeru i molitvu u skrovnosti. A kada bi se rodilo dijete, otac ili majka su ga krstili, jer u određenim okolnostima svi vjernici mogu krstiti. Kada su se, nakon otprilike dva i pol stoljeća kasnije, misionari vratili u Japan, tisuće je kršćana izašlo iz tajnosti i Crkva je mogla ponovno cvasti. Preživjeli su milošću svoga krštenja! To je veliko: Božji narod prenosi vjeru, krsti svoju djecu i ide dalje. I sačuvali su, premda u tajnosti, snažni duh zajedništva, jer su po krštenju postali jedno tijelo u Kristu: bili su izolirani i skrivali su se, ali su bili članovi Božjeg naroda, članovi Crkve. Možemo mnogo naučiti iz te povijesti kršćana u Japanu!